

iese fum, iar apoi fumul ajunge și în camera cealaltă; dar poate că e doar o amăgire; doar ca să pară că se face foc. Apoi, cărțile de acolo seamănă cu ale noastre, dar cuvintele sunt scrise pe dos; știi asta, pentru că am ținut o carte de-a noastră în fața oglinzii, și atunci, și cineva din camera din Oglindă a ținut la fel o carte.

– Ți-ar plăcea să locuiești în Casa din Oglindă, pisicuțo? Oare ți-ar da lapte acolo? Poate că laptele din Oglindă nu e bun de băut; dar uite, pisicuțo! Ajungem la coridor. Poți vedea o părticică din coridor în Casa din Oglindă dacă lași ușa de la sufrageria noastră larg deschisă: seamănă foarte mult cu coridorul nostru, după cum vezi, doar că se poate să fie puțin diferit în afară. Pisicuțo, ce bine ar fi dacă am putea ajunge în Casa din

Oglindă! Sunt sigură că are lucruri atât de frumoase înăuntru!

Să ne prefacem că este o cale de a ajunge acolo! Să ne prefacem că sticla a devenit moale ca pânza, ca să putem trece prin ea. Acum se transformă într-un fel de ceață! Va fi ușor să trecem prin ea. În timp ce spuneam toate acestea, Alice se pomeni pe horn, cu toate că nu prea știa cum ajunsese acolo. Și cu

siguranță, sticla începea să se topească, întocmai ca o ceață luminoasă argintie.

Câteva clipe mai târziu, Alice trecu prin sticlă și sări ușor în camera din Oglindă. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să verifice dacă era foc în șemineu, și a fost plăcut surprinsă să descopere că într-adevăr era, arzând la fel de tare ca cel pe care îl lăsase în urmă.

– Îmi va fi la fel de bine ca în cealaltă cameră, se gândi Alice. Chiar mai cald, pentru că aici nu va fi nimeni care să mă alunge de lângă foc. Ce amuzant va fi când mă vor vedea aici prin sticlă și nu vor putea ajunge la mine!

Apoi începu să se uite prin jur, și observă că tot ce se vedea din vechea cameră era destul de obișnuit și neinteresant, dar că în rest, totul era cât se putea de diferit. Spre exemplu, tablourile de pe peretele de lângă foc păreau să prindă viață, și chiar ceasul de pe șemineu (din care se vedea doar spatele prin Oglindă) avea fața unui bătrânel care îi zâmbea.

– Camera asta nu e la fel de curată ca cealaltă, se gândi Alice, observând câteva piese de șah în șemineu, prin cenușă. Dar în clipa următoare,

Lână și apă

Prinse batista tocmai în timp ce rostea aceste cuvinte, și se uită în jur după proprietar; într-o clipă, Regina Albă se apropie, fugind incontrolabil prin pădure, cu ambele brațe întinse larg, ca și cum zbura, iar Alice, foarte politicoasă, a mers să o întâmpine cu batista.

– Mă bucur că s-a întâmplat să fiu în drum, spuse Alice, în timp ce o ajută să-și pună la loc șalul.

Regina Albă o privi într-un mod speriat, neajutorată, și își tot repeta ceva în șoaptă; acel ceva suna asemănător cu „pâine cu unt, pâine cu unt”, și Alice crezu că dacă urma o conversație, trebuia să o înceapă ea. Așa că spuse destul de timidă:

- Mă adresez Reginei Albe?
- Ei bine, da, dacă îl poți numi a-dresat, spuse Regina. Nu așa văd eu dresul.

Alice se gândi că nu ar fi bine să se contrazică încă de la începutul conversației, așa că zâmbi și spuse:

- Dacă Majestatea Voastră ar fi amabilă să-mi spună care e modul corect de a începe, îmi voi da toată silința.
- Dar nu vreau să faci nimic, suspină sârmana Regină. M-am dres singură în ultimele două ore.

După cum i se părea lui Alice, ar fi fost mult mai bine dacă ar fi avut pe cineva să o aranjeze, deoarece era teribil de neingrijită.

„Fiecare lucru e strâmb, se gândi Alice, și e prinsă toată-n ace!”

– Îmi permiteți să vă pun șalul drept? adăugă ea cu voce tare.

